

hold er aldeles retfærdiggjort. Der er nemlig folgt Nationalbankactier til et nominelt Beløb af 348,000 Rd. for 516,337 Rd. 30 Sk., hvor med der er afbetalt det Laan, som Regjeringen gjorde hos Banken under 27de April 1848 paa 500,000 Rd. Det Spørgsmaal, om der behøves Samtykke til at betale en saadan Gjæld, hører vel strengt taget ikke herhen; men jeg troer dog tillige at kunne omtale det her. Der er nemlig til saadan Gjælds Afbetaling ikke i Finantsloven fastsat bestemte Summer, saa at altsaa Finantsministeren i den Henseende, naar han kun bagefter kan retfærdiggjøre Operationernes Hensigtsmæssighed, har temmelig frie Hænder, ligesom man i det Hele taget ikke kan have noget Principielt imod, at Gjælden afbetales; der kan jo desuden tænkes mange Grunde, hvorfor det kunde være Finantsministeren magtpåaliggende at faae dette Gjældsforhold klaret. Jeg hender dem ikke, men jeg skal som Conjecturer blot nævne to. Den ene af disse forudsætter et meget intimt Forhold imellem Finantsministeren og Banken, at nemlig Banken, istædtfor at opsigte Pengene, havde bedet Finantsministeren om at gjøre Udveie for at betale dem, da den ikke ønskede længere end nødvendigt at unddrage saadanne Summer fra den private Omsætning, og paa den anden Side ikke gjerne vilde gribe til det, der var dens utvivlsomme Ret, at opsigte dem, — altsaa et aldeles venstabeligt Arrangement mellem Finantsministeren og Banken. Men det kan jo ogsaa tænkes, at der var en Kurre paa Traaden mellem Finantsministeren og Banken, som gjorde det uenseligt for den Første ikke at staae ligeoverfor Banken som Debitor; jeg veed idetmindste Exempler, hvor Regjeringerne ikke have staaet paa den allernønsteligste Fod med Banken. Spørgsmaalet er altsaa, om denne Afhændelse af disse Nationalbankactier, der tilhørte Reservecapitalen, var rigtig; men i denne Henseende antager Udvalget, at de fremkomne Oplysninger fuldstændigt have retfærdiggjort Finantsministeren. Afhændelsen er vel nemlig åabenbart ikke skeet paa nogen aldeles favorabel Maade; der er skeet Afhændelser i hele Mellemtiden til meget højere Noteringer; idetmindste er Saadant paastaet af Revisorerne;

men det maa bemærkes, at Afhændelsen er overdraget til Banken selv, og for det Første var Banken legitimus possessor af Obligationerne, da det netop var det, der var givet i haandfaaet Pant for Laanet af 500,000 Rd., og altsaa kunde ingen Anden tætelig gjøre denne Omsætning, naar den skulde skee succesfuld og med behørig Discretion, og dernæst maa Banken altid forudsættes at være en Commissionair, med hvis Tjeneste man kan være vel tjent. Det er ogsaa oplyst, at Vilkaarene vare $\frac{1}{8}$ pCt. Provision, 1 promille Courtage og Transportgebyr; det er saaledes Vilkaar, der maae ansees for acceptable; og endelig kan Finantsministeren ikke siges at have forceret Salget, da Operationen allerede begyndte den 6te Mai 1851 og først blev tilendebragt den 24de Marts 1852. Finantsministerens Forhold i denne Sag er altsaa fuldkommen retfærdiggjort; og, er Operationen end ikke foretagen med al mulig Smidhed, kunde der i den Henseende muligens være udbragt Mere, — hvilket er et Spørgsmaal, som jeg ikke tør bedømme, — da er det ialtsald Bankens og ikke Finantsministerens Skyld. Af disse 3 Poster mener Udvalget altsaa, at den første kun kan passere med alvorlig Dødel, den anden med Tilfjendegtvælsen af, at det er en betænkelig Fremgangsmaade, hvorimod den tredje bør have Thingets fuldstændige Bifald. Det Samme gjælder ogsaa om den fjerde Post. Det var, da Krigsskatloven blev udgivet, forudsat, at Krigsskat af Statsactiverne skulde være ukrævet; i det Sted er den bleven opkrævet, men atter affreven i Statsbogholderiet, og dette har allerede været under Omhandling ved tidligere Regnskabs Decissioner og er der befundet at være den i praktisk Henseende meest hensigtsmæssige Fremgangsmaade. I Realiteten redncerer Forskjellen sig til, at Opkrævningen deraf har til de communale Opbeholdsbetsente medført en Udgift af 18 Rd., der naturligtviis, naar denne Fremgangsmaade med Hensyn til den hele Forretningsgang forøvrigt er hensigtsmæssig, ikke kan komme i mindste Betragtning, hvorfor det indstilles, at den brugte Fremgangsmaade billiges. Den 5te Post angaaer en Meerudgift af 18,200 Rd., som er medgaaet til Helbredelsesanstalten for